

ANUL II.

Nr. 13

SIBIU,

29 Martie

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor” | Un număr din foaie costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei.

„Pe cine căutați“?

E o întrebare a Domnului Iisus.

Observați în Scriptura sfântă a Noului Testament, că oamenii se îngrămădesc la Darurile Lui, însă caută numai darurile Lui (tămăduire în deosebi)? Că odată noroadele nu L'au lăsat să se odihnească toată noaptea, pentru a le vindeca bolnavii (Luca 4, 40—42)? Că din cei zece leproși vindecați, nouă și-au căutat de treabă după ce au dobândit tămăduirea, și numai unul a venit la Iisus?

Da, trebuia să întrebe Mântuitorul pe toți uitucii: »Pe cine căutați?«, când n'a rămas drum și casă, care să nu fi avut parte de darul binecuvântării și milei Lui. Oamenii căutaseră — și caută — ale vremelnice (pâine și pește), darurile sănătății trecătoare, nu darul vieții veșnice: pe Iisus. Pilda orbului din naștere e cea mai grăitoare dovadă ce dădea Domnul despre slăbiciunea noastră. El știa că frații noștri oameni au să caute pururea doctoria, nu pe doctor. Și de aceea, ca să le arăte slăbiciunea, n'a scos din buzunar vr'o sticlă de doctorie de care s'ar fi legat toate veacurile, uitând pe doctorul cel mare, ci a făcut tină, anume ca ochii să fie ațintiți nu pe ea ci pe Acela care singurul avea puterea izbăvirii.

Cunosc un bolnav vindecat prin darurile Bisericii lui Iisus. După ce s'a îndreptat, n'a mai dat pe la Biserica. El căutase harul: atât. A fost deajuns ca un necredincios să-i șoptească la ureche, că »s'a întâmplat« să se tămăduiască în Biserică și că, ori unde aiurea, el tot s'ar fi tămăduit! Un alt creștin de-al vremii noastre, văzându-și copilul în pragul morții, și osândit de toți doctorii, a ascultat sfatul unui adevărat creștin: de a se ruga pentru copil, ceea ce nu făcuse niciodată. O noapte întreagă a stat în genunchi la căpătușul celui scump, rugându-se ferbinte. Copilul s'a făcut bine. Minunea lui Dumnezeu! Dar omul a uitat după aceea că rugăciunea (de mulțumire) nu trebuia să înceteze. Dumnezeu n'a uitat însă împetrirea sufletului. Și peste un an a cerut pentru Sine copilul.

Pe lângă tămăduiri mai

sunt și alte daruri pe care »creștinii« le uită după ce le-au folosit o clipă: bunăoară darul unei predici care a rănit inima pentru Hristos, al unui cântec care coboară cerul pe pământ, al unei slujbe care înalță sufletul.

Cine mai socotește azi ca un dar pedepșa părintească a lui Dumnezeu (Evrei 12, 5—8)? Nuiua psalmistului (Ps. 23; Ps. 147, 3)? Mucenicia pentru Hristos (7 apostoli răstigniți și sfinții cei bine plăcuți Domnului, martirizați)?

Toți aceștia, cari au mulțumit Domnului (1 Tes. 5, 18) pentru darul de-a avea parte de patimile Lui, și care este un har special (Filip. 1, 29) pe El îl căutau. Și tocmai de aceea nu L'au uitat. Toți cei cari au cunoscut »cânele negru al suferinței«, trimes să-i muște, spre a nu se rătăci de păstor, au binecuvântat pe Domnul.

Cititorule, fugi tu de »cânele cel negru al suferinței pentru Hristos«? Să știi că fugi de Hristos.

Cauți tu numai daruri »ale pământului« (sănătate, noroc, bunătațe și altele), ia seama la întrebarea ce-o pune Iisus astăzi! Cândva, fără voie, vei fi pus în fața ei și judecat.

Ceata din grădina Ghetsmani, cu Iuda în frunte, căuta »pe Iisus din Nazaret«, dar ca să-l pună coroană de spini pe frunte și să-i dea o cruce grea. Nu te recunoști printre aceia cari căutau »cu felinare« pe soarele Veșniciei și cari cereau pe Varava? În curând începe Patima cea mântuitoare. Cercetează-te cu băgare de seamă.

Aș dori să fii alături de Andrei »întâiul chemat« și de Ioan »cuvântătorul de Dumnezeu« când i-a întregat Iisus pe malul Iordanului: »Ce căutați? Ei au răspuns: »Învățătorule, unde locuiești?«. »Veniți de vedeți« le-a zis El (Ioan 1, 38—39). Și stând ei împreună cu Domnul, au aflat pentru totdeauna comoara Veșniciei.

Deci »să ne uităm țință la Căpetenia și desăvârșirea credinței noastre, adică la Iisus« (Evrei 12, 2). Și să nu-L perdem nici o clipă din vedere. Puneți Cuvântul Lui la inimă (Ps. 119) și apropiați-vă de sfântul Potir cu vrednicie.

I. Gr. Opișan.

Spicuri din scrierile Sf. Părinți.

Te îmbraci cu veșminte prețioase, cu haine scumpe și lucitoare, iar săracii n'au cu ce-și acoperi goliciunea, ferindu-și corpul de răutatea vremii.

Ca să-ți îmbraci în târgului prețioase trupul, care va fi mâncare viermilor, cheltuești atâta bănet, cât ți-ar ajunge să scoți mulți săraci din nevoi. Hainele ce le îmbraci, nu sunt roșii prin culoarea materiei, ci s'au roșit de sângele săracilor. Sângele lor, pâinea lor, hrana lor, pe care le-o iai sau nu le-o dai, roșește haina ta, și cere răsbunare, mai vârtos de cum cerea odinioară sângele lui Abel cel drept...

Și dacă săracii și văduvele ce înconjurau corpul neînsuflețit al milostivei Dorca, arătau sfântului Petru, hainele pe care ea li le făcea, ca să-l înduplece să se roage pentru învierea ei, săracii din zilele tale vor prezenta judecării Domnului hainăria scumpă, vestmintele mărețe și înzorzonate și vor cere judecătorului prea înalt, să vă osândească în focul cel veșnic.

(Sf. Ioan Gură de aur).

»Ce fericit ești, sfinte părinte, că știi atâtea lucruri, și eu un biet om neînvățat, nu știu nimica, — așa îl agrăi odată un om pe sf. Augustin, care era și un mare învățat.

»Auzi frate — îi răspunse sf. Augustin, — dacă o biată bătrână ce nu știe nimic, dar știe iubi pe Dumnezeu mai mult decât mine, ea poate fi mai învățată decât mine«...

Auzind acestea omul, începu a striga: »O, bătrână, bătrână! Auzi, auzi, dacă tu iubești pe Dumnezeu, te poți face mai sfântă decât sfântul Augustin«.

»Da, da, răspunse sf. Augustin, — cei neînvățați se ridică și răpesc cerul, iar cei învățați îl perd. Câți oameni neînvățați, cari însă știu iubi pe Dumnezeu, se mântuesc, și dimpotrivă, cei învățați se osâdesc. Știința care se ocupă cu mântuirea sufletului, e cea mai

de lipsă dintre toate. Dacă vom ști toate și nu vom ști mântui sufletul, nu ne va folosi nimica, ci vom fi nefericiti pentru totdeauna.

(Sf. Augustin).

Adame unde ești? (Facere 3, 9), acestea sunt cuvintele unui părinte ce-și caută pe fiul său pierdut. Chiar așa a făcut și face Dumnezeu și cu tine, fratele meu iubit. Tu încunjurai pe Dumnezeu și El te căuta, acum prin o șoptă cerească, acum prin remușcări de conștiință, acum prin predici, acum prin năcazuri, acum prin moartea unui iubit al tău. Se pare că Iisus Hristos despre tine vorbește, când zice: Ostenit-am strigând, amorțit-a gâtlejul meu (ps. 68, 4). Da, Dumnezeu umblă în urma păcătoșilor, ca un îndrăgostit nebăgat în seamă, și urmărindu-i pretutindeni, îi roagă neîncetat să nu se nefericească. O, cum aleargă zilnic acest Domn bun în urma păcătoșilor și le zice: spuneți-mi, pentrucă fugiți de Mine? Eu vă doresc binele cel mai mare, de ce fugiți de Mine??

(Sf. Dionisiu Heropagitul).

„Cu ochii la oameni și între ei!“

— Chemarea preotului azi mai mult ca ori-când. —

Văzând cele ce se petrec zi de zi în poporul nostru, în toate părțile țării, — cum trimișii unui duh vrășmaș, atacă delă om de om, pe cei mai slabi de înger sau goi în suflet sau... plini de deșertăciune și dornici de a se face judecători asupra unor lucruri pe cari nu le pricep, — Precuviosul Arhimandrit Scriban, scrie în »Păstorul ortodox« (foaia bisericască a județului Ilfov) un articol sub titlul de mai sus, asupra căruia atragem toată luarea aminte a preoțimei noastre, ca asupra unui cuvânt prea luminat și bun îndrumător. Iată ce scrie învățatul Arhimandrit:

»Astăzi oamenii se pot mișca mult mai iute ca altădată, și gândurile se strecoară printre ei cu o iuțeață nemai-auzită. Odată auzi că cutare părere a intrat în capul lumii și nu știi cum de a pătruns. De oarece oamenii însă se pot vedea unul cu altul mult mai ușor; deoarece se pot lega între ei apropieri cum nici nu se puteau bănuși odată; deoarece foaia tipărită duce gândurile cât de departe, înseamnă că oamenii își pot împărtăși părerile cu o iuțeață negândită.

Starea aceasta are mare refrângere asupra mersului credinței noastre. De unde această credință stătea odată nevătămată în sufletele oamenilor, oricât de neînțeleasă și neîntrebată era ea, azi găsești între oameni păreri care se încuibeză foarte ușor și prind rădăcini între ei. Oamenii se întâlnesc cu cine nu te gândești, care le poate vîrî în cap gânduri abătute dela credința noastră, ori pot fi căutați de străini care umblă după părtași pentru credințele lor. Oamenii sunt amenințați a cădea pe mâna unor învățători, care se strecoară și fură sufletele. Nici satele nu mai sunt azi apărate de această primejdie.

De aici urmează că preotul trebuie să stea azi mult mai des între oameni ca în altă vreme; trebuie să stea cu ochii roată pentru a vedea ce se petrece în jurul său... Dacă oamenii săi au lipsit pe undeva, să se teamă ca nu cumva în vremea aceasta cineva să fi turnat în sufletele lor gânduri potrivnice sau străine de credința noastră.

Preotul este dator să caute tovarășia oamenilor mai mult ca înainte, să stea de vorbă cu ei. Chiar stând oamenii numai în sat, sosesec acolo foile de aiurea, și gânduri neșabuite sunt trântite cu vraf în depărtarea satelor prin zia-rele noastre.

După cum un comandant de oști, atunci când se află în fața vrășmașului, umblă mai des și cercetează colțurile de pază să se încredințeze cum se îndeplinește slujba, ca nu cumva vrășmașul să-și facă drum înăuntru, tot așa preotul trebuie să fie azi mai veghetor ca înainte, fiindcă primejdia e mai mare. Vrășmașul e totdeauna în față. El pândește laturile slabe, pentruca să dea iureșul pe acolo.

Se spune că propovediitorii sectanți caută să răzbească și că și răzbesc tocmai pe acolo, unde sunt preoți mai moi, cu mai puțină grijă de turmă.

De aceea, dacă este așa, să luăm aminte că nu cumva tocmai la partea noastră să fie această coastă slabă pe unde pătrunde vrășmașul. De fapt, el pătrunde și nu știi cum. Căile de răsbateru sunt foarte multe, pe unde numai o priveghere foarte isteată le poate descoperi.

Zilele acestea, un preot îmi povestea despre câțiva adventiști care se găseau în Spitalul »Colțea« din București, pe unde umbla el. De asemenea, se găseau acolo și alte feluri de sectanți, încât iată că în mijlocul credincioșilor tăi se găsește sămânța Satanei care lucrează cum apucă.

De unde să poți sta de strajă acolo toată ziua ca să prinzi ceva? Dacă mai pui că se găsesc și printre slujbașii spitalelor oameni câștigați pentru secte și că aceștia își strecoară credințele printre bolnavi, iată cât suntem de amenințați. Bolnavii sunt oameni care trebuind să zacă, sunt foarte gata să asculte. Vă închipuiți cu ce stare sufletească se întorc ei acasă, dacă au avut în spital astfel tovarăși de odaie, care le-au împărtășit gânduri străine și dacă au avut în spital slujbași care strecoară gândul străin.

Preotul pomenit îndată a prins de veste și s'a pus pe lucru. A venit la mine, mi-a cerut cărți, i-am dat ce aveam, i-am spus de altele care se puteau găsi, și așa am luat câteva măsuri. Dar oricum, aceasta e numai o parte din ce se poate face. *Lucrul mai de seamă este a avea la îndemână oameni, care să poată sta cu oamenii, să le vorbească. Nu ajungem numai noi. Trebuie să avem cât mai mulți în lumea credincioșilor mireni.*

Pe aceștia îi vom trezi și însufleți dacă ne vom ținea de ei, și așa să fie ei gata la treabă când nu suntem noi. Dar pentru a putea face aceasta, trebuie să avem ce am spus la început: privirea vie și ochii roată, pentru a vedea ce se petrece și a lua îndată măsurile de trebuință.

Arhim. Scriban.

Veniți la Domnul.

Azi când colindă neodihniți
Mulțimea celor rătăciți, —
De vreți s'aveți un sfânt folos:
Intrați în Oastea lui Hristos.

Și-apoi, cuprinși de-un singur gând,
Cât veți trăi pe-acest pământ,
Să vă luptați fără 'ncetare
În Oastea Domnului cea mare!

Așa atunci ni-a fi ușor
Să împlinim al nostru dor:
Să trecem de pe-acest pământ
În jurul Domnului cel sfânt...

Auzită de la fr. ostaș

Ion C. Mirică,

Nicolesți (j. R.-Sărat).

Istoriele mici cu înțeles mare.

Păcătoșilor le merge bine?

Un om întrebă odată pe un ostaș din Oastea Domnului: Știu că tu citești mult prin cărțile sfinte; te rog spune-mi de ce păcătoșilor le merge, aproape totdeauna, mai bine decât celor credincioși? fac averi păcătoșii, se îngrășă, zburdă de sănătoși și totul le merge bine, în vreme ce, de cele mai multe ori credincioșii se zbat în sărăcie, în boale și alte nesfârșite necazuri?...

Să poțeste puțin cu mine — îi răspunse ostașul Domnului — și îl duse pe om la cotețul unde ținea un porc îngrășat.

Vezi tu porcul acesta?

Văd.

Ei, apoi să ști dela mine, că porcului acestuia îi merge admirabil de bine; precum vezi are mâncare din belșug, are lături, are așternut, are tot ce-i prierste ca să fie gras, sănătos și mulțumit... numai cât, mâne dimineață e chemat măcelarul să-l belească!... Așa e, dragul meu, și cu »binele« celor necredincioși; ei »se îngrășă« pentru moartea și osânda cea veșnică.

Cea mai mare pedeapsă pentru un om e când Dumnezeu îl lasă să se împlinească toate după pofta cea rea a inimii sale, și când »norocul« îl întâmpină la tot pașul; adevărat toate îi merg »bine«. Acesta e semnul că Dumnezeu îl așteaptă în cealaltă viață cu pedeapsa cea mare.

»Ce este, de calea necredincioșilor sporește?« se întreba Ieremia prorocul (Ieremia 12, 1) și tot el răspunde: »a-

dună-i Doamne pe dânșii ca pe niște oi spre junghiere« (sau mai bine: ca pe niște porci îngrășați spre junghiere).

Nu este nici o pedeapsă și nici o osândă mai mare pentru omul păcătos, decât aceea, că Dumnezeu îl lasă să-i meargă toate bine, grămădind păcate peste păcate.

Una pentru puterea căinții: Scorpionul ca leac.

Scorpionul în sine este otrăvitor și mușcătura lui otrăvește. Dar dacă e prins și băgat în untdelemn, devine leac tocmai pentru mușcătura lui. Otrava din el se face leac vindecător.

Tot așa e și cu leacul contra șerpilor veninoși; acest leac se face din veninul șerpilor veninoși.

Intocmai așa e și cu păcatul. Păcatul în sine este o otravă; o otravă de moarte, dar stropit cu lacrimile căinții și mărturisit, — această otravă devine un fel de leac de vindecare și de mântuire sufletească.

Păcatul nemărturisit este otravă de moarte, dar păcatul stropit cu lacrimile căinții, și mărturisit, se preface în mântuire sufletească.

(Va urma).

Măreață manifestare ortodoxă.

Biruința Oastei Domnului.

Adunarea generală a »Oastei Domnului« din Arad.

Duminea întâia din Post, a ortodoxiei, 1 Martie, a dat un privilegiu prea fericit ostașilor Domnului din Arad și jur, pentru a se manifesta (a da semn viu de viață), cu adevărată vrednicie. La cuvântul de chemare a părintelui C. Turicu publicat în »Glasul Domnului«, ostașii din Arad, Pârneava, Șega, Micălaca și Gaiu, au răspuns printr'o adunare în număr mare peste orice așteptări. Secțiile din suburbiile Gaiu, Șega și puternica organizare din Micălaca, s'au format în rânduri de patru naintând pe cântare de tropare și cântări ostășești duhovnicești, spre Catedrala din centru. Aici s'a servit slujba Vecerniei cu Pavecernița mică, în fața bisericii pline. De aci s'a format o puternică coloană pe rânduri de opt, pornind în tactul troparului »Bine ești cuvântat« spre »Casa Națională« din cartierul Pârneava, care a adăpostit de această dată mai bine de una mie »ostași« și credincioși, fiind de față opt părinți preoți, cari au condus pe

credincioșii dornici de hrană sufletească.

Adunarea a deschis-o păr. C. Turicu cu rugăciunile obicinuite și cuvântare de deschidere, prezentând pe I. P. Cuv. Arhim. Dr. Iustin I. Suciucă delegat al P. S. Sale Episcopului Grigorie. Pr. Cuv. Sa a ținut apoi o minunată cuvântare despre »Exercițiile ostașului Domnului«. Corul ostașilor din Micălaca a cântat: »Ușile pocăinții«. A urmat apoi conferința teinică a părintelui Ilarion Felea: »Ortodoxia noastră«. Ostașii din Pârneava răspund prin irmosul »Cuvine-se cu adevărat«. — Părintele C. Turicu, ca președinte al adunării, face o reprimire asupra muncii Oastei din Arad și jur pe terenul misionar, muncă care a adus napoi la biserica maică ortodoxă pe doi foști predicatori baptiști și adventiști, cărora li se dă chiar aci cuvântul. A vorbit fratele I. Mihailovici, fost predicator adventist timp de 17 ani, arătând greșelile acelei secte și revenirea la credința adevărată,

ortodoxă, fiindcă »eu am greșit când voiam reforma (refacerea) bisericii, și nu reforma *vieții mele*, pe care azi mi-o dă legea strămoșească prin Oastea Domnului, — spune d-sa cu dreptate. — Fratele *Traian Gligorescu*, fost predicator baptist și apoi milenist, își dă seama despre zbuciumul celor 20 ani de rătăcire, pe cărări greșite, până a aflat cel mai apropiat drum spre Hristos: Ostaș al Lui! La aceste două cuvântări răspunde preafrumos părintele conzilier Eparh. *Dr. Gh. Ciuhandu*, arătând și de data a-

ceasta biruința legii străbune: ortodoxismul românesc. Îndeamnă în cuvinte pline de viață, în dragostea de lege strămoșească. După recitări de poezii religioase din partea elevilor Henegar, Marica Brândaș și Ecaterina Demian, părintele C. Turicu, cu o rugăciune ce mișcă întreaga lume adunată, încheie marea adunare generală, care ne-a înălțat sufletele și ne-a întărit inimile.

Legea noastră strămoșească în veci sporească! Amin.

Ioan Indrei.

Radio și Oastea-Domnului.

— Din o vorbire ținută într'o adunare a ostașilor la Orăștie, de Preotul I. Moța. —

Fiindcă și zilele noastre își au minunile lor, să vorbim astăzi, iubii ostași, despre una din ele, despre »radio«. Și ca să înțelegem această minune, trebuie să lămurim întâi pe o alta. Iaca despre ce e vorba:

În marea de aer ce plutește peste noi, curg neîntrerupt valuri după valuri, rîuri de rîuri de sunete, ce se gonesc unele pe altele, se întrec unele pe altele, se încrucișează, — ca valurile de aer împinse sau învolburate de vânt. Sunt cântări ce răsună peste noi, cântate de glasuri omenești pe aproape, departe, sau foarte departe pe globul pământesc. Cântă muzici, orchestre, coruri, voci fel și fel. Și noi — *nu le auzim!* Curg, curg peste noi, ziua și noaptea, și noi nu le simțim! Nu le auzim, pentru-că urechea noastră este prea dură, prea lemnoasă cum i-am zice, prea nesimțitoare pentru tonuri fine, gingașe, ca cele ce curg și zboară în fâlfăit ușor peste noi.

Știința omenească însă, aflând de ființa acelor valuri și rîuri de sunete, fâlfăitoare peste noi, — a iscodit anumite aparate (mașinării), cu ajutorul cărora să fie cu puțință urechii noastre a prinde, a auzi acele sunete fine, ușurele. Sunt aparatele (mașinăriile) de »radio«. Cu ajutorul acestor aparate, ne este apoi dat, să gustăm cântarea cutărei muzici, orchestre, cor, din cutare oraș depărtat, din altă țară, de peste țări și mări! Stai aci lângă aparatul de radio, din casa ta sau din sala cutare, și auzi ce cântă opera din Roma, din Paris, din Londra, din New-York, de ori unde pe glob! Sau ascultă o conferință, o vorbire rostită colo sau colo, în țară sau în altă țară, de cutare om însemnat sau învățat.

În țări înaintate în ale mașinăriilor, ca de pildă Anglia, America, ș. a. un Ministru sau Cap de partid, în vreme de alegeri, nu mai aleargă azi din oraș în oraș să țină vorbiri, ci dă numai de știre, că în ziua cutare, la ciasul cutare, el va vorbi în Londra lui, sau în Washington-ul lui, și atunci cetățenii din toate orașele, chiar de prin sate unde au aparate de »radio« (adică de prins sunetele din aer), ascultă la radio ce vorbește acela la depărtări de sute sau mii de kilometri: Le pare că s'ar afla în fața lui în sala unde vor-

bește. — Am fost în vară la Păltiniș, munte înalt și departe printre alți munți din jurul Sibiului, la frumoasa Casă de cură (vindecare) zidită acolo de Metropolia noastră.

În sala de prânzit a casei, e pus radio, și în Dumineci și sărbători, oaspeții ascultă acolo, în vârf de munte depărtat, sfânta Liturgie dela biserica »Domnița Balașa« sau dela »Crețulescu« din București, cu corul minunat de acolo și cu predica luminată. Par'că ești în una din acele strălucite biserici. Iar la ora 1 după masă, care la Budapesta e ora 12, auzi cum bate ora 12 într'un clopot foarte mare dela o biserică catedrală din Pesta!...

Mari bucurii sunt acestea; sunt curate minuni ale vremilor noastre, cari ajută pe om a se înălța într'o lume, pe care până de curând, deși plutea peste el, el nu o simțea, nu o cunoștea. Simțurile lui erau, și sunt, prea dure pentru lumea aceea gingasă, mai presus de lutul nostru... Azi o mașină îi ajută să se înalțe, să guste viața și în acea lume...

— *Tocmai așa stau lucrurile, iubii ostași și bunilor credincioși ascultători, și cu „Oastea Domnului“...*

În marea de aer dintre noi și dintre cer, nu curg numai valuri de muzici sau coruri pământene, ci mai vartos plin este văzduhul de cântările și chemările ce curg mereu din cer, coborând pe nori și ajungând până la pământ: — Sunt cântările îngerilor ce preamăresc pe Dumnezeu și chemările sfinților noștri părinți și apostoli către noi toți, ca să ne mai ridicăm fața și privirea dela pământ și spre cer... Dar urechile noastre, astupate și îngroșate de tina păcatelor, nu aud aceste valuri de cântări sfinte, nici dumnezeieștile chemări... Noi mergem tot cu fața și privirea în pământ, căutând după grăunțele săracei vieți pământești, după bunurile ce ni le poate da pământul, și numai prea puțini sunt aceia, cari își mai ridică din când în când privirea și în sus spre cer...

Așa era, și mai e și azi, în cea mai mare parte, și la noi, la creștinii neamului nostru. Dar oameni buni lui D-zeu, dorind îndreptarea și mântuirea mulțimii credincioșilor noștri,

s'au gândit, că în ce chip li-ar putea lor înălța fața dela pământ spre cer, și i-ar întoarce cu inima dela bunurile pământești la cele cerești? — În ce chip li-ar putea spăla tina păcatelor care li-a astupat urechile?... Și au chibzuit într'u acest scop baia de spălare a urechilor creștinilor, care este »Oastea Domnului«... Că trecea creștinul cu urechile astupate pe lângă textele (părțile) din sfânta Scriptură, pe lângă învățăturile din cântările și ceterile dela sfințele noastre slujbe, fără a înțelege mult, ori chiar nimic din ele. Urechile lui prea se îngroșaseră pentru a le mai pricepe pe acelea.

În adunările Oastei Domnului se iau părți (texte) din sf. Scriptură, din sf. Evanghelie, din cărțile sfinților apostoli, și se cercetează de-aproape, șir cu șir, cuvânt cu cuvânt; li se desnoadă înțelesul, li se tâlcue slovă cu slovă rostul, se varsă lumină asupra lor, — iar apoi ascultătorii, înțelegându-le, și acum prinând chemarea lor, se bucură nesfârșit de aceasta și își arată ascultarea lor cea mare prin cântări, în cari preamăresc pe Domnul că li-a deschis urechile ca să audă chemarea Lui, și se mărturisesc a năzui tot mai mult, ca să ajungă »mai lângă Domnul, mai lângă El«...

Este »Oastea Domnului« noul »Radio« sufletesc, care

ne ajută să cuprindem cu urechile sufletului nostru valurile de dulci chemări și îngerești cântări ce se pogoară neîncetat din cer, revărsându-se asupra noastră... Prin mijlocirea acestui ceresc »Radio«, care e »Oastea Domnului«, ne pare că auzim de nou și de nou, mai limpede și mai curat, chemările ce se ridică din pământurile călcate de picioarele Mântuitorului, de pe marginea lacului Genezaretului, din muntele în care se ruga, învățându-ne cum să ne rugăm noi în toate zilele; par'că auzim glasul curat și adânc și cutremurător al Apostolului Pavel ridicându-se din țărmi Aziei, din Efes, alui Petru din Roma, a celorlalți Apostoli din toată lumea aceea, a sfinților Părinți din Antiochia, din Elada, din Nicea, dela Capadochia, — din toate laturile pământului! — Și peste toate auzim glasurile ce curg rîu din cer, din nori, din văzduhul sfințit de Domnul...

Ostașul înțelegător, care ascultă cu inima lui tâlcuirile, cântările, chemările »Oastei«, e ca stând la un »radio« prin care e pus în legătură cu cerul și cu pământul, venindu-i și din cer și din pământ cele mai sfințite, mângâitoare și mântuitoare chemări...

Ferice de cei ce se folosesc, spre curățirea și mântuirea sufletului lor, de acest »radio«...

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

In Sibiu

»Oastea Domnului« sporește și încălzește îmbucurător, — mulțumită stăruinței pline de har a Părintelui *Neagu*, care nu obosește a ține în adunările ei, peste săptămână, ca și Dumineca, Conferințe religioase cu grijă și temeinic pregătite. — Se cântă cântări religioase; câte un zelos și priceput ostaș spune și dânsul câte o pilduire sau vorbire la bine îndrumătoare; se încep cu rugăciuni și se sfârșesc tot așa, — iar numărul celor cari cercetează ședințele Oastei, e tot mai mare. — În numărul viitor nădăjduim să putem publica o dare de seamă mai pe larg.

Grupul București

(Raportul Nr. 49).

Adunările se țin regulat. Atât Joia, când se face și Școală biblică (întrebări, răspunsuri, texte supuse spre meditare, portretele duhovnicești ale Sf. Apostoli), cât și Lunia, la Căminul cultural al Părintelui Păunescu.

Fratele Opișan a adâncit în cele din urmă două săptămâni întrebarea Mântuitorului »Pe cine căutați?« și porunca Apostolului: »Ochii țintă spre căpetenia desăvârșirii care e Iisus« (Evrei 12, 2). A făcut portretul Apostolilor Petru și Andrei (cari se vor publica în »Fântâna Darurilor«). Fratele Lascarov-Moldovanu a subliniat învățăturile ce se desprind pentru viața noastră, în ce privește credința și nădejdea, din portretele celor doi sf. Apostoli.

S'au făcut comunicări duhovnicești. Ostașii din gruparea noastră se pregătesc pentru a lua, cu toții, sfânta împărtășanie, în ziua Bunei Vestiri. S'a supus, spre meditare, textul din Ioan 13, 4—5 (Spălarea picioarelor).

Ne-au vizitat căți-va frați preoți din Olt și Vâlcea.

Secretariatul Oastei.

Din Intors.-Buzăului.

Noi Ostașii din Intorsătură Buzăului ne-am dus la frații noștri din *Vama Buzăului* pe ziua de 1 Martie. — Înainte de amiază am luat parte la sf. slujbă unde Preotul Modroi a ținut o frumoasă vorbire despre dreapta credință și sfințele icoane. După masă la ora 2 ne-am adunat în școală, unde a venit și Păr. Modroi și 2 frați din Slon (Prahova). Adunarea s'a deschis cu cântarea »Stăm toți la un loc!« Apoi a vorbit iarăș Păr. Modroi despre post. Am mai cântat multe cântări, după care Păr. Modroi a pus *cruciulițele de Ostași pe peptul fostului crâșmar din Floroia mare, cu soția și fica lui.*

Dumnezeu să ne ajute să ne putem întâlni de multe ori.

Gheorghe Baciu, Ostaș.

Dela frații ostași din Basarabia.

Duminecă, 15 Februarie s'a ținut o adunare în Pârjota (j. Bălți) la care au luat parte și frații ostași din com. Boroseni, și cu toții împreună am mers

la sf. biserică, unde am ascultat sf. Liturghie și însuflețita predică a părint. Neculai Brus din Pârjota. După slujbă l'am poftit pe păr. Neculai la adunare în mijlocul nostru, în casa mea. Pe când să începem adunarea, a sosit și parintele și am început adunarea cu: »Impărate ceresc!«... apoi cu binecuvântarea părintelui am ținut cuvântare despre biserică, s'au cântat câteva cântări, apoi a ținut cuvântare frat. Silvestru Turcan, despre lăpădarea de sine cu mai multe pilde din sf. Scriptură.

Frații de la Borošeni au arătat rănile ce le-a făcut primejdiosii sectari milenști și cu rădejde că le va tămădui părintele Neculai. Sf. Sa le-a arătat felurite rătăcirii ale sectarilor. Iar despre Oastea Domnului părintele a spus că este o pornire care nu e nevoe s'o lauzi, că se laudă singură.

Ajute-o Domnul!

Filip Turcan,
ostaș.

Din Viștea-de-sus.

Multe și bogate sunt roadele »Oastei Domnului« și aici la noi.

Înainte de a se ști de »Oastea Domnului« în Viștea de sus, altfel stăteau lucrurile de cum sunt astăzi. Beții peste beții, omoruri, biserica goală de credincioși (astăzi plină) și câte nu se mai întâmplau. Astăzi, mulțumită neobositului preot Ioan Banciu, comuna are cu totul altă față. În biserică cântă corul »Oastei Domnului«. Aproape toți credincioșii cercetează biserica regulat, care este încăpătoare pentru toți. Biserica răsună de cântecele ostașilor și a micilor odrasle, cari în frunte cu dl înv. merg la biserică. Cărciumile sunt mai totdeauna goale; procesele de judecată sunt mai rari și treburile merg mai bine. Oamenii pot lucra mai bine ca mai înainte, fără să se »întărească« cu rachiul. Timpul liber se petrece în adunările Oastei, unde părintele Banciu și cu toți ostașii, cercetează tot felul de întrebări religioase, dar și economice.

La șezătorile culturale aranjate la școală de d-nii înv., ostașii Domnului desfășează publicul cu cântări și fratele Vasile Șerban tâlcuește oamenilor lucruri de religie și morală.

Laudă merită toți ostașii din Viștea de sus, cari țin cu mare sfîntenie poruncile dumnezeiești.

»Cu Dumnezeu înainte«.

Aurel Peicu, înv. dir.
Viștea-de-sus, (j. Făgăraș).

Din Telega (Prahova).

Noi Ostașii Domnului din Telega dinpreună cu frații din Corn, am hotărât ca pe ziua de 1 Februarie să mergem cu toți în propagandă religioasă la com. *Urleta*, sat bântuit de Adventiști. Deci cu toți cei din Telega am pornit dimineața pe la 6¹/₂. Pe valea Telegii mulți s'au mai alăturat la

noi și când am sosit la *Urleta* eram 50 de frați și surori.

Am mers la sfânta Biserică unde ne-a primit cu mare dragoste Preotul local Aurel Sterghiu. Am cântat răspunsurile la sf. Liturghie. După terminare, Păr. Serghiu ne-a mulțumit de dragostea pe care am avut-o de a-i vizita. După masă adunare la Școală, (Biserica fiind prea mică). La ora 2 s'a început adunarea în Școală unde a venit lume foarte multă, s'a început cu rugăciunea Tatăl Nostru, cântată. Părintele a deschis adunarea, apoi am vorbit subsemnatul de rostul Oastei. Am spus că după cum și țara în timp de războiu chiamă pe fiii săi la datorie, învățându-i cum să lupte și să învingă vrășmașul, așa și sf. Biserică chiamă acum pe toți fiii ei care voesc să se pue în slujba Domnului, ca să se înarmeze și să apere credința! După aceea a cetit Fratele Tanase. Eftemie din o carte serbarea Duminecii. Au mai cetit și frații Ilie Brebean și Costică I. Filip, apoi a vorbit Părintele; între cuvântări s'a cântat, — apoi s'a încheiat cu plăcere pentru dreptii noștri creștini.

Costică I. Dușie, ostaș Telega.

Din Găvănești (j. Buzău).

Zilele de 1—2 Febr., a. c. ne-au adus mare bucurie, căci au sosit în mijlocul nostru frații ostași Anton Lipan și Nicolae T. Radu.

La 1 Febr. am mers la biserică la sf. Liturghie. Fratele ostaș Anton Lipan, cu voia cuv. Păr. I. Stănescu, în locul Cazaniei a vorbit despre lupta ce duce Oastea Domnului în timpurile de astăzi. Ce mare bucurie a fost pe poporenii, sorbind cu dragoste cuvintele spuse. După sf. Liturghie Păr. I. Stănescu a roștit o predică înălțătoare despre: Vameșul și Fariseul, amintind de cei doi frați care ne-au vizitat pentru întărirea »Oastei«.

Seara, mare adunare în casa fratelui Ene D. Mihaiu, unde un vrednic ostaș a tâlcuit din sf. Scriptură; s'au cântat cântece frumoase.

La 2 Febr., (Întâmpinarea Domnului) am mers iarși la biserică; la orele 2 de nou mare adunare la care au venit din toate colțurile satului bărbați femei și copii, ca să asculte cuvintele sf. Scripturi.

Nu după mult timp un epitrop credincios ne-a chemat să mergem cu adunarea la biserică, să aibă loc mai mult.

Am fost și nișel tulburați de șeful de post, care ne-a luat câteva biblii de pe masă, spunând că-s »britanice« și nu-s bune. Pe frații oaspeți Lipan și Nicolae i-a dus la secție și i-a ținut opăciți acolo până seara, stricându-ne petrecerea sufletească.

Asta va să zică »autoritate« (deregătorie) care »supraveghează« la bunul mers al trebilor din țară!...

Un asistent.

Din Breznea.

Noi ostașii din Breznea (j. Cluj) am început încă în toamna trecută munca de răspândire și prin alte sate vecine, dar mai ales am lucrat în Valea Drăganului, care e comună ortodoxă. În celelalte n'am încercat, fiind acelea unite și preoții uniți nu țin la »Oastea Domnului«. Dar, pornirea de aci a atras luarea aminte a multor frați uniți din popor, cari caută legături cu noi, și cer preoților lor să facă și ei »Oaste« ca a noastră. Aceia le spun să fie cu răbdare, că doar într'un an vor avea și ei Oastea lor, — poate sub alt nume.

La frații din Valea Drăganului am fost de mai multe ori și am fost bine primiți, și aci mișcarea e cu drag îmbrățișată. Părintele I. Roșca a ținut, când am fost acolo, frumoase vorbiri despre dreapta credință ortodoxă; a condus adunările Oastei; iar sora Maria P. Buze a găzduit și omenit pe mulți ostași-oaspeți. Subsemnatul am vorbit despre Oaste, fratele I. Ungur a tâlcuit din Scriptură. — Adunările, începute în toamnă, au urmat a fi tot mai cercetate, la Crăciun au venit aci și ostașii G. Modog și Elena Olar din Valea Mare și Alex. Morușcă din Bălnaci. — Adunări la sf. biserică, după amiaza în Școală, iar seara în vre-o 3 părți în comună. — La 1 și 2 Febr. ne-am adunat vre-o 12 ostași din Beznea și Valea Mare, cu același zel la biserică, în Școală, printre oameni.

Și Duhul Sfânt ne-a dat o frumoasă biruință: Un credincios din Valea Drăganului, care avea crâșmă și prăvălie, s'a lăsat de crâșmă iar casa fostă de crâșmă a dat-o pentru adunările Oastei! — Fie pomenit cu laudă. — Numărul ostașilor înscriși tot sporește. În Valea-mare de Criș sunt azi 40 de ostași și ostașe. Dumnezeu să le ajute!

George Modoc, ostaș.

Din Boteni (j. Muscel).

Noi ostașii din com. Boteni și Lerești (j. Muscel) și subsemnatul din Hârtiești, dornici a merge și în comuna Valea Popii, ne-am adunat la Boteni la 1 Februarie cu iubitorii de Hristos 10 frați din Lerești și 13 dela Boteni.

La 2 Febr. aflându-ne în Valea Popii, am mers la sf. Liturghie; cucernicul preot Costescu s'a bucurat, și noi am dat răspunsurile la Liturghie cu cântăreții săi.

După slujbă a vorbit fratele Anton Radu Bica din Bârzești. Iar cucernicul preot a cuvântat de rosturile Oastei Domnului. După masă, la ora 2, adunare în școală. S'a făcut începutul cu o rugăciune. S'a cetit de un elev din cartea: Iubirea de mamă; D-nul învățător Gh. C. Nițescu a cetit din cartea: Fiul cel perdut. Au urmat două cântece; Preotul N. Costescu a vorbit de-

spre rătăcirile ce le aduc sectarii celor lesne încrezători.

Mulțumim domnilor învățători Gh. Bunesco și Gh. C. Nițescu de felul cum ascultă și îmbărbătează la luptă pentru apărarea bisericii.

Au fost și câțiva rătăciți cari au căutat să tulbure adunarea.

Am lăsat în comuna Valea Popii la cei mai mulți bucurie.

Nicolae S. Pătrulescu,
ostaș.

5 sate pe muncă!

— Din Ivănești (j. Vaslui). —

Cucernice Părinte! Prin citirea cărților dela sf. voastră și din sf. scriptură, ne-am încredințat și noi, că viața ce o ducem, e numai după nume viață de creștini, dar după faptele noastre, cu a căror urciune ne-am deprins așa fel, încât nici nu o mai băgăm de samă, e viață de păgâni! De aceea ne-am hotărât a pași și noi pe calea cea luminoasă, prin înființarea Oastei aici, și azi cu bucurie vă vestim că Oastea e în tot mai frumoasă creștere. Ne-am însoțit cei însetați de viață nouă, curată, *din 5 sate, și ne finem adunările la un loc*, aproape în fiecare seară, când într'un sat, când într'altul. La început am avut greutăți, căci nu eram cunoscuți bine, dar în curând cucernicii preoți s'au încredințat de curățenia pornirii noastre, și azi pe lângă cei 60 de ostași, vin atâția credincioși, încât totdeauna e biserica plină, când sunt adunări de ale Oastei, cu cântări și cu rugăciuni, căci mulți au înțeles acum ce lucru bun este »Oastea«.

La 6 Martie am făcut legământ sărbătoresc în fața sf. Altar, în fața părintelui nostru sufletesc preotul locului, că intrând în »Oaste«, ne schimbăm viața pe placul Domnului nostru Iisus, — care să ne ajute la toți!

G. G. Botezatu, Nic. Chiperi,
Vas. V. Popa, Gh. I. Iacob,
Gh. M. Măciucă cu soția Marița,
Vas. D. Calu, Marița Vicol, Mărioara I. Bahnariu,
— din Ivănești.

În Oaste au mai intrat:

Din Stiubieni (j. Dorohoi): Ruxanda T. Teiu.

Din București: Ioan Miclea.

Din Rebrîșoara (jud. Năsăud): Gavrilă Mîti, Macedon Clapău și soția Saveta, Ioan Rebrean și soția Rodovica, Dumitru Lup lui Nicolae, Maria Macavei lui Ciocârlă, Maria Pop, Măriuca Buzilă.

Din Năsăud: Victor Susa, Toader Rus, Ioan Ionaș și soția Valeria, Floarea Hui, Onița Cleja.

Din Salva (j. Năsăud): Simion Coroian. — Din Nimigea-românească (j. Năsăud): Samforica Pascu.

Din Gornenți (j. Mehedinți): Pr. P. Mogoșeanu, Gh. Gherghinescu, I. I. Popa, N. N. Piluți.

Din Mânjești (j. Vaslui): Ioan Ștefan Chișcău.

Din Ianca (j. Romani): Iacob Braileanu, cantor și soția Elena, Petre Iacob Braileanu, Zica I. Negriță, Florian Z. Negriță, Ioan Ilie P. Ene, Teodor I. P. Ene.